

Šuma, voda i frulaš

Pridveče je. Marva ide ispred mene, a ja tromo za njom.

Tek je krajičkom oka gleđem. Rado bi ja nekog drugog vidila.

Srce mi poskoči u grudima od veselog cilika iz frulice. Samo on tako svira, veselo, al opet nekako i ganutljivo. Zamišljam njegove usne priljubljene uz drvo.

Ju, šta ja to mislim. Bože, sačuvaj!

Iako je mozak govorio jedno, srce je izdajnički udaralo neki drugi ritam koji se spajo s onim ganutljivim zvukom frulice.

Znala sam da je iza mene i da me gleđe. Bilo mi drago i nije. Bolje bi da ja mogu vidit njegove crne kuštrave kike i snene plave oči.

Tako se zamislim i op. Eto me u jarku. Spontano podviknem jer me pomilovala ladna i mutna voda. Sa suknje se cidila voda pravo u opanke. Uh, evo mi snatrenje.

Dok sam zdvajala i ljutila se na svoju nesmotrenost, eto ga pokraj mene. Kokad je sva ona ladnoća odjednom nestala i isparila sva voda.

Sve od jednom posta lipše, i šuma što mi je naranila marvu pa i ova voda koja me okupala i tim prizvala mek dodir frulaševe ruke i bečarski pogled.

Lip je taj naš seoski život, bogat i zanosan.

Lana Sabo, 8.b